

20. Subsistentia creata est incommunicabilis. ideoque suppositivitas. 379 et 397, quomodo vero id intelligendum, et an aliquo modo communicari possit, 399.
21. Subsistentiam creatam reddere incommunicabilem, etiam supernaturaliter, naturam quam terminat, probabile est, 400.
22. Subsistentia creata aliquam causam efficientem requirit, et quæ illa sit, ibid.
23. Subsistentia creata proprie non pendet a natura tanquam a subjecto sustentante, sed tanquam terminus a terminabili, 379 et 408.

SUBSISTENTIA MATERIALIS ET SPIRITUALIS.

24. Subsistentia rerum spiritualium omnino est indivisibilis, XXVI, 380.
25. Subsistentia animæ rationalis comparari potest ad subsistentiam corporis per modum formæ, 412.
26. Nec habet impossibilitatem cum unione ad corpus, 388.
Subsistentia rerum materialium non est entitas realiter distincta a materia et forma, 380.
Est tamen divisibilis et composita, 381 et 385.
27. Subsistentia materialis non potest esse tota in toto, et tota in qualibet parte, 382.
28. Subsistentia completa rerum materialium includit partiales modos ipsarum partium, et unionem eorum inter se, 386.
29. Subsistentia materiæ partialis est et incompleta, 384. Et ex natura rei distinguitur ab unione ad formam, 390; et manet eadem post separationem formæ, imo sine ulla forma potest conservari, ibid. Non potest tamen intrinsece terminare existentiam formæ, 385 et 394.

SUBSTANTIA.

1. Substantiam aliquam esse in rerum natura, unde colligatur, XXVI, 312.
2. Substantia, ut dicitur essentiam rei, etiam comprehendit analogice accidentia, 329.
3. Substantia dicitur a substando vel a subsistendo, et prius est impositum nomen a substando, licet ratio subsistendi sit prior, 330.
4. Substantiæ ratio essentialis non potest quidditative cognosci a nobis, neque in communi, nec in materiali substantia, 440.
5. Substantia potest esse sine ratione substandi, non tamen sine ratione subsistendi.
6. Substantia ex eodem est ens, ex quo substantia, secundum rem, secus secundum rationem, XXV, 86.
7. Substantia non includit in sua constitutione negationem, licet per eam explicetur, 99.
8. Conceptus substantiæ et modi per se non distinguuntur objective, sed ex modo concipiendi, ut quod vel ut quo, 102.
9. Substantia non est prior duratione accidente sibi necessario connexo, secus aliis, XXVI, 499, semper tamen est prior in dependentia et perfectione, 502.
10. Substantia est posterior cognitione quam accidens quoad nos, 503.
11. Ad quidditivam cognitionem substantiæ non requiritur cognitio accidentium, 502.
12. Substantia an et quando immediate suscipiat accidentia, vide *Accidens*, n. 5.

Qualiterque ab accidentibus respiciatur, vide *Accidens*, a 41 ad 47.

SUBSTANTIA COMPLETA ET INCOMPLETA.

13. Substantia completa intelligitur per modum integræ substantiæ, incompleta vero per modum partium, XXVI, 331, et quid utraque, 332.
14. Substantia creata, ut sit completa, nec accidentibus nec partibus integralibus indiget, 333.
15. Substantia completa non est necessario composita, nisi creata sit, 332 et 334.
16. Substantia materialis heterogenea debita magnitudine carens, metaphysice est completa, et physice incompleta, 335.
17. Substantia metaphysice completa, ut talis denominetur, quid requirat, ibid.
18. Divisio substantiæ in completam et incompletam metaphysice est subjecti in accidentia rationis, physice vero in analogata, 337.
19. Substantia incompleta capax est accidentium, 327.
20. Dari substantiam completam, simplicem, quantitatis capacem, non est evidens implicare, XXV, 437.
21. Substantiam creatam completam, sine ullo prorsus accidente, conservari non implicat, 519.
22. Substantia completa perfectior est omni accidente, etiamsi sit supernaturale, licet eam hoc secundum quid excedere possit, XXVI, 328.

SUBSTANTIA IN PRIMAM ET SECUNDAM DIVISIO.

23. Prima substantia per se primo habet rationem substandi et subsistendi; secunda vero, mediante prima; unde prima substantia prius est substantia quam secunda, XXVI, 341.
24. Substantia ut dividitur in primam et secundam dicitur conceptum objectivum realem, univocum, non vero gradum essentialem, licet hoc sit probabile, 342.
25. Primæ substantiæ ratio aliquo modo est communis omnibus primis substantiis, ibid.
26. Substantia incompleta nec proprie est prima, nec secunda substantia, 347.
27. Prima substantia solum dicitur de substantia singulari et per se subsistente, 350.
28. Primæ substantia, et suppositum in creaturis, idem formaliter sunt, ibid.
29. In secundis substantiis abstractum, differt ex natura rei a concreto, 420.

SUBSTANTIA IMMATERIALIS ET INTELLECTUALIS.

Vide *Angelus*.

30. Substantiam immaterialem esse possibilem, demonstrari potest naturaliter, XXV, 457. Imo de facto dari, 458, et XXVI, 426, et quo medio, 430.
31. Substantia immaterialis, quid sit, 424.
32. Impossibile est substantiam esse immaterialem, et non esse cognoscentem, et intelligentem, 445.
33. Substantiæ incorporeæ, quævis materiæ compositio aut causalitas repugnat, XXV, 459.

SUBSTANTIA MATERIALIS ET CORPOREA.

34. Substantia materialis et corporea, an sint omnino idem re, vel ratione, XXVI, 478.
35. Omnis substantia quæ materia et forma constat materialis est, etiamsi forma spiritualis sit, 477.

36. Substantia materialis habet unam quidditatem et essentiam, in qua materia essentialiter includitur, 483 et 485.
37. Substantia materialis distinguitur realiter a singulis partibus componentibus, per inclusionem alterius, 488, et a materia et forma simul sumptis, per unionem earundem partium, ibid.; non vero a partibus addita unione, nisi ratione tantum, ibid.
38. Substantia materialis, ut sit eadem numero, non solum requirit eandem numero formam, sed etiam materiam; et ut ab alia differat specie, sufficit diversitas in forma, 486.
39. Substantiæ materiales et immateriales univoce conveniunt, similiter cælestia et terrestria corpora, XXV, 249.
40. Substantia corporea secundum se totam, non est in infimo ordine, nec summe distans a Deo, 597.
41. Substantiæ divisio in corpoream et incorpoream prior est divisione substantiæ in viventem et non viventem, 566.
42. Substantia corporea qualiter dicatur esse in loco media quantitate, XXVI, 1001.
43. Substantia materialis per potentiam Dei conservari potest sine quantitate, 538.
44. De connexionione substantiæ materialis cum quantitate, et quid ab ea habeat. Vide verb. *Quantitas*.
45. Substantia qualiter accidentia causet. Vide *Causa materialis*. Substantiæ productio, qualiter ab accidente attingatur. Vide *Accidens*, a n. 21 ad 26.

SUBSTANTIA SUPERNATURALIS.

46. Talis substantia non potest a Deo fieri, neque substantia omnino simplex, XXVI.

SUBSTANTIA PREDICAMENTALIS.

47. Substantia quæ est genus generalissimum, distinguitur ex natura rei, a substantiali natura, XXVI, 333.
48. Substantia quæ est genus prædicamenti est ens completum, quod per se subsistere potest, 336.
49. Substantiæ incompletæ non possunt in recta linea prædicamentali constitui, ibid.

SUBSTARE.

1. Substare idem est quod aliis subesse, XXVI, 330.
2. Substare accidentibus proprietas realis est, 340.
3. Substare secundo intentionaliter sumptum, est subjici in propositione, ibid.

SUCCESSIO, ET SUCCESSIVA ENTIA.

1. Successio sine reali variatione in esse reperiri non potest, XXVI, 933.
2. Successiva entia reproduci possunt secundum positivum quod dicunt, secus secundum negationem in eis inclusam, XXV, 199.

SUPERFICIES.

Vide *Quantitas*, a n. 18.

SUPPOSITUM.

1. Suppositum et subsistens non sunt idem secundum rationem in Deo, secus in creaturis, XXVI, 348.
2. Suppositum in divinis distinguitur ratione, ex parte rei conceptæ, a prima substantia absoluta, 351.

3. Nullum suppositum potest terminare alienam naturam per solam negationem, 356.
4. Suppositum creatum, aliquid reale positivum addit naturæ distinctum ab illa, et de complemento illius, 359 et 360.
5. Suppositum etiam in Angelis addit aliquid ex natura rei distinctum super naturam, 362.
6. Suppositum distingui a natura, solum per aliquid extrinsecum impossibile est, 367.
7. Suppositum creatum, non minus abstrahit ab actuali existentia quam natura, 371.
8. Suppositum est incommunicabile pluribus inferioribus, 397.
9. Supposito creato naturaliter repugnat, pluribus per unionem realem communicari, ibid.
10. Unum suppositum non est terminabile ab alio, 399.
11. Suppositi denominatio soli substantiæ completæ convenit, ibid.
12. Actiones et passionem esse suppositorum quomodo sit intelligendum, 415.
13. Suppositum est id quod accipit accidentia, 418.
14. Suppositum non est subjectum generationis substantialis, ibid.

T

TACTUS.

Tactus auditus et visus comparantur quoad utilitatem in acquirendis scientiis, XXV, 56.

TEMPUS.

1. Tempus discretum quod sit, XXVI, 948.
2. Tempus continuum dari ostenditur, 949.
3. Tempus in solo motu reperitur, et pro diversitate motuum multiplicatur, ibid.
4. Tempus et motus sola ratione distinguuntur, 951.
5. Tempus continuum in corporeum et spirituale dividitur, et quid utrumque, 950.
6. Tempus in æquali motu semper est æquale, ubi difficultas de motu tardo et veloci late tractatur, 951 et seq., et 586.
7. Tempus idem numero reproduci non implicat, si secundum se ac realiter consideretur, 954.
8. Tempus quo vero sensu per instans existere dicatur, 957.
9. Temporis partes licet successive fiant, qualiter veram existentiam habeant, verumque ens reale constituent, ibid.
10. Temporis fluxus per præsens et præteritum, qualiter fiat, 958.

TEMPUS UT MENSURA.

11. Tempus mensuræ passivæ capax est, XXVI, 958.
12. Tempus non potest esse mensura motus cuius est duratio, ibid.
13. Nullum tempus ex natura sua est cæterorum mensura, licet aliquid sit magis aptum, ut ex hominum placito ad id sumatur, 960.
14. Tempus esse numerum motus secundum prius et posterius ex Aristotele exponitur, ibid.
15. Tempus extrinsecum mensura cæterorum unum tantum, intrinseca vero tot quot motus, 961.
16. Tempus non est mensura successionis discretæ, 963.
17. Tempus non est mensura durationis rei permanentis, nisi quasi per accidens, 964.

18. Tempus nostrum æviteria non mensurat, 965.
19. Tempus ad prædicamentum quantitatis non pertinet, 585.

TERMINUS.

Termini mutationum, duplicem contrarietatem habent, XXVI, 748.

THEOLOGIA.

Cur sit simul scientia practica et speculativa XXV, 38.

TOTUM.

Totum a partibus qualiter distinguatur, XXVI, 486.

TRANSCENDENS.

1. Cur sex transcendentia numerentur, XXV, 410.
2. Transcendentia non proprie dici universalis, et cur? 235.

TRANSMUTATIO

1. Transmutatio naturalis fieri non potest, nisi manente communi subjecto sub utroque termino, XXV, 397.
2. Transmutationem substantialem dari in rebus, 399.

V

VACUUM.

1. Vacuum cur omnia corpora abhorreant, XXV, 655.
2. Per vacuum an detur actio. Vide *Agens*, n. 6 et 7.

UBI.

1. Ubi modus est realis intrinsece inhærens rei quæ in loco esse dicitur, et ab ea ex natura rei distinctus, XXVI, 976.
2. Formalis effectus ipsius Ubi est, hic vel illic constituere subjectum, ibid.
3. Ubi non provenit formaliter a superficie ambiente, aut extrinseco corpore, nec ab eo resultat aut pendet, 977.
4. Hoc Ubi est forma constituens prædicamentum Ubi, 978 et 981.
5. Ubi intrinsecum, non vero extrinsecus locus est terminus motus localis, 981.
6. Ubi non fundatur necessario in quantitate molis, 1001 et 984.
7. Ubi proprium habet quantitas, ab Ubi suæ substantiæ realiter distinctum, 1000.
8. Ubi in omnibus substantiis, et earum accidentibus reperitur, 1002.
9. Ubi seipso et non per aliud Ubi præsens est loco, 1003.
10. Ubi divisio in circumscriptivum et definitivum traditur, et utriusque ratio exponitur, 1001. Esseque divisionem univocam traditur, 1005.
11. Ubi substantiæ materialis ut a quantitate distinctæ, sine circumscriptivum, 1004.
12. Ubi quod Christus habet in Eucharistia, definitivumne an circumscriptivum, 1004. Ubi nec moveri nec intendi potest, omnique contrario caret, 1006.

VERBUM DIVINUM.

Verbum divinum, cum humanitate, qualiter ad Christi constitutionem concurrat, et an aliquam in hoc causalitatem exerceat, XXV, 387.

VERBUM MENTIS.

Verbum mentis (quod ab actu intelligendi, non distinguitur) non prius natura est quam insit intellectui, XXV, 290, et XXVI, 877.

VERITAS ET VERUM.

1. Veritas priusquam bonitas competit enti, XXV, 274.
2. Veritatis definitio proponitur, 275.
3. Verum non formaliter, sed fundamentaliter esse objectum iudicii, ex D. Thom. docetur, 277. Qualiter autem verum objectum sit intellectus, 312.
4. Veritas in communi, conformitatem cognoscens et cogniti importat, 305.
5. Veritas et falsitas in eodem iudicio, etiam respectu diversorum simul reperiri non potest, 320.
6. Veritas de veritate compositionis et rei, analogia proportionalitatis dicitur, 311.

VERITATIS DIVISIONIS VARIE.

7. Veritas triplex, in significando, in cognoscendo, et in essendo, XXV, 275.
8. Veritatis contemplatio duplex, scilicet in actu exercito, et signato, 274.
9. Veritas complexa in conformitate iudicii posita, et quid hæc conformitas, 276, 277.
10. Verum formale et radicale quid, 281, quam perfectionem respectu actus importet utrumque, ibid.
11. Veritas in Deo, quot modis contingat, et an sit perfectio simpliciter, 282.
12. Veritas in significando eadem proportione in vocibus ac in conceptibus reperitur, et in conformitate vocis significantis ad rem significatam consistit, 276.
13. Veritas non est de essentia alicujus actus cognitionis formalis, sed aliquorum accidens quantum prædicabile, aliorum vero, inseparabilis proprietatis, 283.

VERITAS COGNITIONIS.

14. Veritatem specialiori modo in iudicio inveniri, quam in simplici conceptione mentis aut sensuum, ostenditur, XXV, 285 et 291, et quis sit talis modus, ex D. Thomæ mente late expenditur et declaratur, 286.
15. Veritas cognitionis et in actu intelligendi, et in singulis ejus principiis invenitur, diversimode tamen, 290.
16. Veritas cognitionis, non prius natura est in intellectu aut verbo, quam ipse actu intelligat, ibid.
17. Veritas cognitionis, in simplici et composita apprehensione quodammodo reperitur, 291.
18. Veritas cognitionis tam in intellectu speculativo quam practico invenitur, 292. Nec minus proprie in divisione quam in compositione, 294.
19. Veritas compositionis, distincta est a transcendentali, semper tamen eam includit, 310. Veritatem assequendi difficultas oritur ex improprietate intellectus ad objecta, quæ in utroque extremo fundatur, sed non eodem modo, 327.
20. Veritas compositionis est id, ad quod significandum primo est imposita hæc vox, 310.

VERITAS ÆTERNA PROPOSITIONUM.

21. Veritas æterna propositionum qualis sit, XXVI, 231.
22. Veritas æterna est in propositionibus, in quibus essentialia prædicata de re asseruntur, 294.
23. In his propositionibus non asseritur existentia subjecti, prædicati aut unionis, 297.
24. Nulla efficiente causa eget veritas harum propositionum, ibid.
25. Veritas harum propositionum ut realis est, et actu, in solo intellectu divino invenitur, ibid.
26. Radix talis veritatis est unitas vel unio necessaria extremorum in propositionibus affirmativis; in negativis vero est necessaria impossibilitas, 298.
27. Hæc complexio: *Homo est, seu existit*, an æternæ veritatis, ibid.
28. Veritas et falsitas propositionum magis et minus qualiter recipiat, XXV, 321.

VERITAS TRANSCENDENTALIS.

29. Veritatem transcendentalem dari, et non addere supra ens perfectionem absolutam ratione ratiocinata distinctam, XXV, 296.
30. Veritas transcendentalis propriam relationem rationis aut rei non requirit, 299.
31. Veritas transcendentalis non consistit in sola negatione, aut extrinseca denominatione, 301.
32. Veritas transcendentalis quid tandem sit, 303.
33. Veritas transcendentalis qualiter omni enti conveniat, ejusque passio dicatur, 307.

VISUS.

Visus, cur præ cæteris sensibus ametur, XXV, 55.

VISIO BEATIFICA.

1. Visio beatifica licet in se videatur, non potest per illam Deus ut in se est cognosci, XXVI, 144.
2. Visionis beatificæ principalis causa Deus, instrumentaliter vero intellectus noster, 157.
3. Visio beatifica, quamvis inferioris ordinis sit, est tamen singularis Dei participatio, eique in ratione actus proportionata, 158.
4. Visio beatifica ævone an participata æternitate mensuretur, 944.

VIVENS ET VITA.

1. Vivens quo sensu dicatur corpore et anima constitui, XXV, 540.
2. Cum vivens moritur, forma cadaveris in materia succedit, ibid. Viventia omnia indigent speciali concursu superioris causæ ad sibi similia generanda, quo instrumentaria activitas seminis ab ipsis decisi juvetur, 611.
3. Vita intellectus cum vegetativa et sensitiva, quam connexionem habeat, XXVI, 168.

UNIO.

1. Unionis variæ acceptiones, XXV, 521.
2. Unio quæcumque sit ex intrinseca ratione habet pendere ab altero extremo, 424 et 431.
3. Unio partium compositi substantialis, et a materia et a forma secundum diversa genera causatur, 521.
4. Unionem compositi materialis esse tamen unam, eamque tenere se ex parte formæ probabilis, 432.

5. Unio animæ rationalis cum materia diversa essentialiter ab omni unione formæ materialis, 432. Ex potentia tamen materiæ et ipsius animæ educitur, 515. An autem ab ipsa anima effective dimanet incertum est, a quo sit effective, 521.

UNIVERSALE.

1. Universalis non possunt existere a singularibus separata, et quæ in hoc mens Platonis, XXV, 447 et 206, sunt vero in rebus ipsis singularibus, ibid.
2. Universalis natura qualiter una numero in ratione universalis, 215.
3. Universali naturæ non competit aptitudo essendi in multis prout a parte rei existit, 216, imo nec secundum se ante intellectus operationem, 218, sed per intellectum cum fundamento in natura secundum se, et quid hæc aptitudo, 220; et quale hoc fundamentum, 221.
4. Universale fit per intellectum cum fundamento in re, 222. Non per operationem intellectus agentis, 226, sed possibilis, et quæ sit hæc, 227.
5. Universale ut constituatur, a quo præcidi, aut inter quæ debeat aut sufficiat comparari, 228.
6. Universale pro re denominata, sumptum eademquam ipsa realitatem habebit, 229, universalitas vero semper est, ens rationis, ibid.
7. Universale per solam aptitudinalem relationem ad multa sufficienter completur, ibid.
8. Universale et a corporeo et incorporeo abstractit sicut a substantia et accidente, 230.
9. Universalis non dicuntur æterna, nisi secundum esse essentiæ, ibid.
10. Universalis et ipsius universalitatis, quæ causæ, 231.
11. Universale cur semper per modum totius prædicari dicatur, 234.
12. Universalis consideratio, ad metaphysicam et ad logicam pertinet, et sub qua ratione, 232.

UNIVERSALIS DIVISIONES.

13. Universale in causando et representando, licet ex parte objecti universalis dicantur, in re tamen individuum quid sunt, XXV, 232.
14. Universale in essendo vel nullum est, vel ab universali in prædicando non differt, ibid.
15. Universale metaphysicum, physicum et logicum quid, ibid.
16. Universalis divisio in quinque prædicabilia examinatur, 233. Omnia ejus membra esse species ultimas qualiter stare possit, 235.
17. Universale ut ex abstractione consurgit, quinque prædicabilia sub se continet; licet de eis non univoce dici, sit probabile, 236.
18. Universalis unitas. Vide *Unum*, n. 22.

UNIVERSUM.

1. Ad universi perfectionem spectat dare in eo spirituales substantias, XXVI, 426.
2. Universi perfectio unde consurgat, qualiterque rerum diversitatem et distinctionem exigit, 427.

UNITAS ET UNUM.

1. Unum nihil positivum supra ens addit, re aut ratione distinctum, sed negationem per modum privationis, divisionis entis in seipso, XXV, 117.
2. Esse divisum ab alio, non est de essentia unius, sed illud consequitur, 119.

3. Unum non importat essentialiter negationem multitudinis in rerum natura, 119 et 121.
 4. Unum qualiter dicat perfectionem, sitque unum ens magis unum quam aliud, 122.
 5. Unum de formali non dicit solam negationem, sed ens sub negatione, et eodem modo de unitate et entitate, abstracte sumptis loquendum, 123.
 6. Unum potest habere unitatem, et ex propria entitate, et ex alia adjuncta, quæque sint, et qualiter appellandæ, 131.
 7. Unum adæquata passio entis, 132. Unitas secundum positivum et negativum multitudinem componit, 135.
 8. In uno prior est indivisio, qualibet divisione in eo inclusa, 136.
 9. Unum de Deo et creatura analogice dicitur, 134.

UNUM PER SE ET PER ACCIDENS.

10. Unum per se quid sit. inductione ostenditur per singula rerum genera, XXV, 127.
 11. Unum per accidens, qualiter ex duobus entibus in actu consurgat, ens vero per se ex uno in actu, et alio in potentia, ibid.
 12. Ratio unius per accidens in quo posita sit, 129. qualiter unum ens magis per accidens sit quam aliud, 130.
 13. Ex accidenti et subjecto cur resultet unum per accidens, 569.
 14. Unitates hæc de ente rationis qualiter dicantur, 131.

UNUM ET MULTA.

15. Unum et multa quomodo distinguantur et opponantur, XXV, 135.
 16. Unum prius est secundum se quam multa, licet quoad nos multitudo sit aliquo modo prior, 136. Unum et multa formaliter dividunt unum ut sic, quam ens, 140.

UNITAS TRANSCENDENTALIS ET NUMERICA.

17. Unitas transcendentalis et quantitativa, quomodo distinguantur, XXV, 143.
 18. Unitas transcendentalis et quantitativa, in nullo sensu sunt idem convertibiliter, ibid.
 19. Unitas transcendentalis quid in se et qualiter abstrahat ab universali formali et numerali, 145.
 20. Unum numero dicitur, quod secundum eam ra-

tionem qua unum est, non est multiplicabile in plura inferiora, 146.

21. Implicat dari ens a parte rei, quod non sit unum numero, ibid et 151.

UNITAS FORMALIS ET UNIVERSALIS.

22. Unitas formalis in rebus necessario admittenda, ab individualique sola ratione distincta, XXV, 203.
 23. Unitas formalis prout in re existit incommunicabilis est, 204.
 24. Unitas formalis non sufficit ad rationem universalem, 209.
 25. Unitatis formalis principium tota rei essentia, et quomodo, 248.
 26. Unitatis universalis ratio in quo formaliter consistat, 209.
 27. Unitas universalis quo sensu ad numeralem revocari possit, 210.
 28. Unitatem præcisionis, quæ naturæ communi extra individua et ante operationem intellectus conveniat, non dari, 212.

VOLUNTAS ET VOLUNTARIUM.

1. Voluntas, et libere, et necessario moveri potest; semper tamen agit voluntarie, XXV, 727.
 2. Voluntas in hac vita nullum habet actum humanum simpliciter necessarium quoad exercitium, 729.
 3. Voluntatis primus actus in homine utente ratione non est necessarius, ibid.
 4. Voluntas necessario quoad specificationem fertur in finem, sub ratione universalis boni propositum, secus in particulares fines, 730.
 5. Voluntas suam libertatem, magis in electione mediorum quam in finis intentione demonstrat, 731.
 6. Voluntatis electio unius boni præ alio qualiter fiat, 732.
 7. Voluntas in incognitum, etiam de potentia absoluta ferri nequit, 876.
 8. Voluntatis actus an necessario per aliquod tempus duret, 734.
 9. Aliquis actus est intrinsece voluntarius, alius per extrinsecam denominationem, et ille solum est volutus per modum actus, hic per modum objecti, 716.
 10. Voluntarius actus intrinsece non potest nisi ab appetitiva potentia elici, ibid.

INDEX PHILOSOPHICUS

AD PROCEMIALES LOGICÆ.

- Utrum logicæ objectum sit ens rationis, vel modus sciendi, disp. 1, sect. 4.
 An logica dirigat opera rationis, disp. 39, prolog.
 Utrum ex directione actuum intellectus logica sit scientia practica, disp. 40, sect. 9.
 Utrum logica sit aptior cæteris ad docendum, disp. 1, sect. 5.

LIBER PRÆDICABILIIUM.

- Hic aliqui disputant de entibus rationis, sed propria eorum tractatio metaphysici est, et habetur late in ultima disputatione hujus operis, ubi natura entis rationis in communi, modus quo fit, variæ ejus divisiones et subdivisiones, traduntur, ut videre est in indice rerum, verbis Ens rationis, Relatio rationis, Privatio, Negatio et Denominatio. Alii etiam hic, licet extra rem, de universalibus agunt, de quibus disputat. 6, late tractatur, ubi an sint in rebus, qualiter ab inferioribus distinguantur, per quam intellectus operationem fiant, a quibus abstrahi debeant, varique modi universalium in essendo, representando, prædicando, et similia ex professo explicantur, et an in rebus detur unitas formalis distincta a numerali, et minor illa, ibi vide.
 Utrum abstracta substantiarum et accidentium de inferioribus prædicentur, disp. 6, sect. 10.
 Utrum compositio ex genere et differentia sit rationis, et de aliis similibus compositionibus, disp. 6, sect. 9, et disp. 31, sect. 13.
 Utrum detur forma metaphysice, et quid sit, disp. 15, sect. 10, ad fin., et sect. 11.
 Utrum universale in quinque prædicabilia sufficienter dividatur, disp. 6, sect. 8.
 Utrum prædicata superiora distinguantur ab inferioribus ex natura rei, disp. 6, sect. 9 et 10.

AD CAPUT DE GENERE.

- An genus habeat immediata individua, disp. 6, sect. 9.
 An genus cum sit pars quo modo de tota specie prædicetur, disp. 15, sect. 11.
 An generis et differentie compositio assimiletur compositioni materiæ et formæ, ibid.
 Genus qualiter a materia sumatur, disp. 6, sect. 10.
 Genus quomodo se habeat ad differentias, disp. 6, sect. 9 et 10.
 Generis perfectio unde sumenda, disp. 13, sect. 11.

AD CAPUT DE SPECIE.

- An in natura angelica sit species prædicabilis, disp. 5, sect. 2 et 3.

- An species præscindat ab individuis, aut sit prior natura illis, disp. 6, sect. 3.
 Utrum species et genera substantiarum sint entia completa, disp. 34, sect. 3.
 An sit abstrahibilis una ratio communis individui suppositi et personæ, et an hæc sit universalis, in qua specie, disp. 6, sect. 8.

AD CAPUT DE DIFFERENTIA.

- Utrum differentia sumatur a tota forma, disp. 2, sect. 5.
 Utrum in differentiis essentialibus possit dari processus in infinitum, disp. 15, sect. 11.
 Qualis sit modus prædicandi differentie, disp. 33, sect. 1.

AD CAPUT DE PROPRIO ET ACCIDENTE.

- Utrum proprium et accidens in concreto vel in abstracto constituent universale, disp. 6, sect. 4, et disp. 8, sect. 4.
 Proprium et accidens qua ratione sint universalis, disp. 6, sect. 4.
 Utrum logicum et physicum accidens distinguantur, disp. 33, sect. 2.

LIBER PRÆDICAMENTORUM.

- Utrum sit immediata et sufficiens divisio entis in substantiam, et accidens, disp. 32.
 An hæc divisio sit analogica, disp. 32, sect. 1.
 Idem quæritur de divisione accidentis in novem genera, disp. 39, sect. 1.
 Utrum analogica habeant unum conceptum communem, et quæ, disp. 2, sect. 1.
 Utrum conceptus primi analogati sit conceptus confusus aliorum, ibid.
 Utrum analogia proportionis et proportionalitatis distinguantur, disp. 30, sect. 15.
 Analogia attributionis, quæ, et quotuplex, disp. 28, sect. 3.
 Vox analogum significans utrum ad id primo imposita, ibid.

AD CAP. DE SUBSTANTIA.

- De substantia late disseritur a disp. 33 ad disput. 38; non omnia tamen ad logicam spectant, sed quæ disp. 33 tractantur de constitutivo hujus prædicamenti, et ejus divisione in primam et secundam substantiam completam et incompletam, et similia.

AD CAP. DE QUANTITATE.

- Late de quantitate agitur a disp. 39 ad 41; aliqua autem, quæ non tam ad logicum quam ad physicum spectant, ad 6 Physic. remissa sunt.